

“Cadascú fa el seu camí, però és recorregut per molts homes”

Lluís Freixas Mascort (Caça de la Selva, 1964), autor dels llibres de poesia *L'epifania de les cisternes* (1997) i *La confederació de les ànimes* (2000) publica a l'editorial Accent el llibre de relats *Camins particulars*.

—La mort és present en molts relats. Vàreu pensar a incloure-la-hi, quan planificàveu el recull?

—No. Diguem que hi ha un pla general, com en tota obra literària, sospito, però que després se segueix de forma relativa. Tenia algun argument, algun final, i el recull es va construir per acumulació. Si hi ha punts en comú és perquè els escriu una mateixa persona i formen part de les obsessions de l'autor. Tampoc no és tan insòlita la mort, en literatura Aquí hi és com a desenllaç, com a inici, o com un fet que passa. Tothom s'ha de morir tard o d'hora. I tothom té morts que ens empenyen bastant. És una de les virtuts que tenen els morts, empenyar. Dit amb afecte.

—Cal dir que la mort pot ser present en molts contes, però mai com a protagonista. No és un catàleg de morts. Allò que us interessa és com les persones s'enfronten a la vida.

—Sí. No són morts argumentals que formin part de la mecànica del conte. Els meus personatges viuen una crisi i intenten resoldre-la amb les eines que tenen i per vies molt diferents, a vegades amb èxit i algunes altres, sense. I en algun cas, un dels personatges es planteja la mort com a solució, com al conte d'un suïcida, però que s'acaba abans no es mati. El catàleg és d'angoixes, de pors, de dificultats de convivència. Els personatges són diversos, les personalitats, diferents, enfrontats a problemes, a conflictes, també diferents, però molt quotidians, d'una altra banda.

—Veig que us interessa més el conflicte personal que no pas la trama.

—Justa. No he volgut centrar-me en un argument molt mecànic, en una trama molt tancada. Tenia un personatge amb totes les seves febleses, o bé un final, i a partir d'aquí he construït el relat paraula a paraula, fent ganxet, i per això pot haver-hi moltes veus narratives. Vinc de la poesia i és el que feia. No sé si això és prou bo, perquè jugar a fer lírica amb la narrativa pot ser un risc.

TINA BAGUÉ

Lluís Freixas Mascort publica el recull de relats *Camins particulars*, a Accent Editorial.

—Al conte que dóna títol al llibre el narrador anota que té un recull que titularà amb un dels relats, *Camins particulars*, perquè, diu, no correspon a cap de les narracions i així evita rellevàncies indesitjades.

—Això és una broma relacionada amb la qüestió de la distància entre el narrador i el jo. A la lírica passa molt. La gent confon el jo literari amb l'autor. El llibre és ple de bromes privades, molt elementals, que no cal pescar per entendre el llibre.

—Us agrada engegar cada conte a partir de sensacions, tensions, pensaments, abans de presentar el personatge, abans de dir al lector qui hi ha al darrere. Per què?

—Perquè em permet de parlar des d'una certa intimitat i no vull caure en el *salgarisme*, és a dir, aturar-me per fer una descripció enmig de l'acció. Quan un té un problema i hi medita, o el recorda, no se l'explica amb detall, senzillament, hi reflexiona. I quan dues persones parlen, no tornen a explicar tot el problema. El lector ja encaixarà les peces del trencaclosques. D'una banda, doncs, és un exercici de versemblança, per a no fer dir als personatges coses que no dirien mai perquè ja les donen per sabudes, per sobreenteses. D'una altra, m'interessaven més les tensions, les mirades, que no els fets. Els fets són al darrere, com un paisatge. El narrador omniscient no em va semblar bé.

—Hi ha una ironia en el títol. Els camins, els camins de la vida, poden ser particulars, però també comuns. No són tan diferents, els uns dels altres.

—Hi ha una ironia en el títol. Els camins, els camins de la vida, poden ser particulars, però també comuns. No són tan diferents, els uns dels altres.

—Cadascú fa el seu camí, però és recorregut per molts homes. Sí, és una paradoxa. És una mica borgià. Només jo puc sentir les meves angoixes, tot i que els motius poden ser els mateixos. Són particulars perquè són de cadascú, però en el fons són universals, perquè, si no, no interessarien ningú. Un és un únic home i tots els homes.

—Hi ha tants punts en comú en els contes que semblen fets molt seguits.

—No s'han escrit gaire seguits, però no els he abandonats mai tampoc.

Lluís Bonada